

РЕШЕНИЕ

№ 4895

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5439** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на „МИВ КОНСТРАКШЪН“ АД, представлявано от изпълнителния директор Г. Г., срещу решение № 3315 от 31.08.2022 г., постановено по НАХД № 12333/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 състав, изменящо издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. Наказателно постановление № 22-005777/18.04.2019 г., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ). С решението е намален размера на имуществената санкция от 2 500 лв. на 1 500 лв.

С доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати нарушения на процесуалните правила, касаторът претендира отмяна на първоинстанционното решение. Твърди, че СРС е подходил формално и не е обсъдил в цялост всички релевантни факти и обстоятелства. Поддържа, че АУАН и НП не отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Решението било немотивирано, като не е обсъдено дали действително е полаган труд от работника, а също така не ставало ясно въз основа на какви факти е направен извод за липса на плащане на трудовото възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не е представяван.

Ответникът – директор на Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неправилност на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. – ГРАД, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съставът на районния съд, след анализ на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че с протокол за извършена проверка изх. № ПР 1904301/11.02.2019 г. на „МИВ КОНСТРАКШЪН“ АД, в качеството му на работодател, е дадено задължително предписание на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ -, „Работодателят да плати на М. Т. М. начисленото във ведомост за заплати за месец май 2018 г. трудово възнаграждение, в размер 1 008,77 лв. /чиста сума/, за извършената работа през месец май 2018 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ“. Срокът за изпълнение на предписанието е бил до 28.02.2019 г. При извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 12.03.2019 г. до 19.03.2019 г. е установено неизпълнение на даденото предписание, като е прието, че на 01.03.2019 г. дружеството е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, за което е съставен АУАН № 22-00577/19.03.2019 г., въз основа на който е издадено и процесното наказателно постановление, с което на М. К.“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лв. на основание чл. 415, ал. 1 КТ.

При проверка за законосъобразност на наказателното постановление съдът е анализирал събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства, както и събраните в съдебно заседание гласни доказателствени средства, като е мотивирал извод за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, а материалният закон е приложен правилно. Обсъдени са всички релевантни фактически обстоятелства, като е отговорено и на направените от дружеството възражения. Съдът е приел, че размера на имуществената санкция следва да бъде намален до законоустановения минимум от 1 500 лв.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въз основа на това е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице. Неоснователно е възражението в касационната жалба за допуснати нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Районният съд подробно е обсъдил законосъобразността на проведеното административнонаказателно производство, като е направил правилни изводи досежно липсата на съществени процесуални нарушения. Непроизнасянето с изрични мотиви по направените от дружеството възражения от страна на АНО не съставлява съществено процесуално нарушение, доколкото разпоредбата на чл. 57, ал.1 ЗАНН не

въвежда изискване органът да изложи нарочни мотиви по отношение на направените от санкционираното лице възражения. Очевидно е, че след като е издал наказателното постановление, то възраженията са били приети за неоснователни, а ЗАНН не въвежда като задължителен реквизит на наказателното постановление мотиви по направените възражения. Отново в тази връзка касационната инстанция споделя извода на СРС, че нарушението е описано достатъчно ясно и конкретно, като са посочени правнорелевантните факти, имащи значение за отговорността на дружеството. Неоснователно се твърди в жалбата, че съставът на СРС се е произнесъл формално и без обсъждане на конкретните факти и обстоятелства. При спазване на принципите за равенство на страните и при изчерпателност на доказателствата съдът е формирал обосновани правни изводи, почиващи на обективен анализ на доказателствената съвкупност.

Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 12 КТ контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ, в приложимата към датата на извършване на нарушението редакция (ДВ, бр. 58 от 2010 г.), който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

От безспорно установената фактическа обстановка е видно, че работодателят не е изпълнил даденото му задължително предписание, което бездействие е юридическият факт, въз основа на който законосъобразно е образувано административнонаказателно производство. Именно този факт е основанието за упражнената компетентност от наказващия орган. В административнонаказателната преписка е налице писмо, с което дружеството е поканено да представи доказателства за изпълнение на дадените предписания, но такива не са били представени. Това е основание да се приеме, че същото не е изпълнено и трудовото възнаграждение не е било изплатено. Такива доказателства не са представени и в хода на производството пред районния съд. Доводите за реално положен труд от работника, респ. за недобросъвестност в поведението му, са ирелевантни за настоящия спор, свеждащ се до изясняване на въпроса дали е налице описаното в НП административно нарушение.

Противно на възраженията в жалбата настоящата инстанция намира, че съдебният състав на СРС е отговорил изчерпателно на всички оплаквания за незаконосъобразност на НП. Несъгласието с мотивите на съда не сочи на допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в каквато насока е бланкетно посочения довод за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. В обжалваното съдебно решение са изложени убедителни мотиви за съставомерността на допуснатото нарушение, неговата безспорна установеност, както и относно вида и размера на наложената санкция. Правилно съдът е счел, че последната се явява справедлива, обоснована и съответна на тежестта на извършеното нарушение, ако бъде редуцирана до минимално предвидения в санкционната норма размер.

В обобщение настоящият касационен състав намира, че не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско

възнаграждение, поради което „МИВ КОНСТРАКШЪН“ АД на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, следва да бъде осъден да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ С. сума в размер на 80 лв.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в и чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3315 от 31.08.2022 г., постановено по НАХД № 12333/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 4 състав.

ОСЪЖДА „МИВ КОНСТРАКШЪН“ АД да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ С. сума в размер на 80 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.